

σόλο

σόλο, το, άκλ. ουσ. [<ιταλ. solo <λατιν. solus (= μόνος)], το σόλο. **1.** ως επίρρ., χωρίς συνοδεία, από ένα μόνο άτομο: «δεν μπορεί να διασκεδάσει σόλο, γιατί δεν το ευχαριστείται». Συνών. *σολαρία (2)*. **2.** (για μουσικούς) που παίζει μόνος του κάποιο μουσικό κομμάτι ή που αυτοσχεδιάζει: «σόλο μπουζούκι».

- είμαι σόλο, είμαι μόνος, χωρίς φιλική συντροφιά ή τη συνοδεία γυναίκας: «δεν μπορώ να 'ρθω στο χορό, γιατί είμαι σόλο».

- ξηγιέμαι σόλο, δεν έχω διάθεση για συντροφιά και μένω μόνος: «σήμερα ξηγιέμαι σόλο, γιατί βαρέθηκα κάθε βράδυ τη βαβούρα».

- παίζω σόλο μαντολίνο, βλ. λ. [μαντολίνο](#).

- το ξηγιέται σόλο, τραβάει μαλακία, αυνανίζεται: «όταν δεν έχει γκόμενα, το ξηγιέται σόλο».

- το παίζει σόλο, κυκλοφορεί επιδεικτικά μόνος του στα γνωστά στέκια: «έγινε μια μικροπαρεξήγηση στην παρέα κι από τότε το παίζει σόλο».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας